

ಕಿವರಂಜಿಗೆ

ಪ್ರಸಾದ್ ಶೇಷ್ ಅರ್ಕೆ.

ಕಲೆ: ವೆಂಕಟಮಣ ಭಟ್

‘ରୁଲ ପତ୍ର ହେବାଦୂର ହେଇଁ ହେଲେଣେ,
ନନ୍ଦନ୍ଦନ ନମୋଳିଗେ ମୁଖୀକୋଳେକ ନାନିଷ୍ଟ
ଜଲ, ନନ୍ଦନ୍ଦନ ମୁଦାଦିଦନ୍ତ, ନନ୍ଦନ୍ଦନ କାଳିଦନ୍ତନୁ
ହେଇଦେ ଶିଲିକେ ହେଇ ଶାଦ୍ଯ? ଅପରେ ଏମ୍ପା ଶତିର
ହେଲେଲ, ନିଏବୁ ନିମୋଳିଗିନ ଭାବନେ ଝକ୍ତପିଲିସଦେ
ଜୟ ନିଏବୁ ମନ୍ଦ୍ରରେ ଅଳ୍ପ, ଅଥୁ ଏଠତରେ ଭାବନେ
ଶିଲି ନିଏଦନ୍ତ ହେଇବେଳାଦରିଗେ ହେଲିବିଦ୍ଧେକୁ
ଏଠଦରୁ କୁର୍ରାନ୍ତିରୀ ରାତି ସଲ ହେଲିଦୁ, ତାଙ୍କ
ନାମ ନାଗନ୍ନିସିଦନ୍ତନୁ ହେଇଦେ ଜଦ୍ଯ ଅପରୁ ଅମ୍ବୁ
ପାଠ ମାଦିଯାଦୂର ପନୁ ପ୍ରୟୋଜନ? ଏଠଦୁ
ଯେବେଳିମୁକ୍ତରେ ନିଂଠ ରଙ୍ଜିଗେ ତାନୁ ତଳୀଗେ
ଶ୍ରୀପେରୀ ହାତି, ମୃଗ୍ଗିଲାନ୍ତ ଶ୍ରୀଗଂଧାଦ କଂପିନ
ସାବୁନୁ ହଜ୍ଜି ମୃମୁରେତୁ ନିଂଠିଦେନେ ଏମ୍ବୁପ
ପରିଚ୍ଛାନ ମୁଦୁପାଗ ହଜ୍ଜିଦ ଶ୍ରୀପୁଣିନ
ନେଲେଯିଲା ଅପଞ୍ଚ ତଳୀମିଠ ସଙ୍ଗୀରୀ ତେଲି ଅପଞ୍ଚ
ହାତ, କଣ୍ଠ, ମାଗୁ, ମୁଖ୍ୟ, ମୁଲି, ଗଢ଼, କତ୍ତୁ,
ଏଦେଯ ଫୁଲିଦ ତୁଳବା ଚାରିଳ ମାଦି ଶ୍ରୀଗଂଧାଦ
ସାବୁନିନ ପରମିଳାଦିଲି କରିହୋଇଥିଲୁ.

ಅಪ್ಪೇ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸ್ವಾನದ ಕೋಣಯೇ ಅಬೆಗಿದ್ದ
ತೋಟದಲ್ಲಿ ಅವಶೀಷದ ಮೈನಾ ಹಕ್ಕಿ ಟು... ಟು...
ಟುವ್ವಿ ಎಂದು ಕೂಗಿದ್ದೇ, ರಂಜಿನಿ ಒಮ್ಮೆ ಕಂಪಿಸಿದಂತೆ
ವಚರವಾಗಿ ತನ್ನನ್ನೇ ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿಕೊಂಡಳ್ಳ. ತನ್ನ
ಮೈಯ ಗಂಧ, ಚಂದ, ದಿಳ್ಬಳಿ, ಲಾಖ್ಲಿ, ಲವಲಿಕೆ
ಎಲವನ್ನೂ ನಾಕಿಕೆಯಿಂದ ನೋಡಿ ಬಕೆಟಿಲಿದ್ದ

ತಳ್ಳೀರು ಸುರಿದು ಇನ್ನಪ್ಪು ನಾಡಿಕೊಂಡಳ್ಳಿ. ನೀರ ಹನಿಗಳು ಅವಶ ಮೈಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೆನು ಸಂಗೀತ ಕಥ್ಯೇರಿ ನಡೆಸುವವರಂತೆ ಸಾಲು ಸಾಲಾಗಿ ಅಂಟಕೊಂಡು ಹೂಳಿಯೊಳಗಿದವು. ಶ್ರೀಗಂಧದ ಸಾಬಳನು ಪರಿಮಳ ಅವಶ ಮೈಯ ಪರಿಮಳವನ್ನೂ ಕಳುಹಿಕೊಂಡು ಇಡೀ ಸ್ವಾನದ ಕೋಣೆಯು ಒಂದು ವಿಲಕ್ಷಣ ಅನುಭೂತಿಯಿಂದ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿತು.

‘ఇల్ల ఇవత్తు ఎంతాద్దు ఆగి, గ్యారంటి హేళేఁ బిడ్డెనే. ప్రతిశాఖింద దూరివిద్య బిడి సరో, నీపు అవళత్త సహజవాగి మాతాదిద్దు అవటు అదన్ను లివో గివో అంతల్లూ తిళ్ళొండు, చోనేగే నీపే లవ్వో మాదిద్దు అంతల్లు సమాజద కణల్లి నిమ్మన్నే తప్పితశ సానదద్దు నిల్లిసిబిద్దుఁఁ. అధ్వవా చలగొలగి నిమ్మన్ను త్రుతిచిబిడ్డుఁ. అపట్లంధరా విషిత్త హుడుగి అవళద్దు ముగ్గతీయో, హుంబతనపోఁ ఏను అంతలే గొత్కుగుదిల్ల, అవటు ఒళ్ళేయవళేఁ. ఆద్దే జేల్లు మనస్స, నీపు ఎల్లరన్ను విడ్డాడ్చిసియాగియే నోట్టిరి. ఆద్దే అవటు హాగల్ల, నీపు ఏనోఁ బుద్ది హేళోఁకే హోద్దు, చోరు నక్కు మాతాది బిడ్డె, నిమగవట బుగ్గ మనస్సిదె అన్నొండు బిడ్డుఁ. వక్కు మానసోఁ ముడుగి అవటు, ధైయవంతె ఏనో బేకాద్దు మాద్దుఁ, హాగాగి అవళ జోతే మాతాదలేబేడి సరో. నిమగదు కోనేగే కప్పువాగబుదు’